ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์ มาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับเขตปลอดภัยในการเดินอากา**ส**

บริเวณโดยรอบสนามบิน: ศึกษาผลกระทบและการเยี่ยวยา

ผู้มีส่วนได้เสีย

ชื่อผู้เขียน ธีรดา ปงปัญญายืน

หลักสูตร นิติศาสตรมหาบัณฑิต

อาจารย์ที่ปรึกษา คร. รุ่ง ศรีสมวงษ์

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม อาจารย์ สมชาย พิพุธวัฒน์

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ในการศึกษาถึงมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับเขต ปลอดภัยในการเดินอากาศบริเวณโดยรอบสนามบิน และการเยียวยาผู้มีส่วนได้เสียซึ่งได้รับ ผลกระทบจากการถูกพรากกรรมสิทธิ์ โดยทำการศึกษาเปรียบเทียบมาตรการทางกฎหมายและการ เยียวยาของประเทศไทยกับประเทศสหรัฐอเมริกาและ สหราชอาณาจักร

จากการศึกษาพบว่า กฎหมายการบินของประเทศต่าง ๆ ดังที่กล่าวเป็นที่ยอมรับว่าการบินของเครื่องบินในห้วงอากาศที่กำหนดเป็นสิทธิสาธารณะ (public rights) แต่การบินขึ้นลงของ เครื่องบินจำเป็นต้องมีเขตร่อน รวมทั้งวงจรการบินที่ปราศจากสิ่งกีดขวาง (obstacle) โดยองค์การการบินพลเรื่อนระหว่างประเทศได้กำหนดมาตรฐานเกี่ยวกับการจำกัดความสูงบริเวณ โดยรอบสนามบิน ไว้ในภาคผนวก 14 ซึ่งรัฐภาคีต้องร่วมมือให้ได้ภาวะเอกรูปในกฎหมายและวิธีปฏิบัติของตนเพื่อ ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน กฎหมายของประเทศสหรัฐอเมริกา สหราชอาณาจักร รวมทั้งไทย ได้แก่พระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497 ได้ให้อำนาจฝ่ายบริหารในการกำหนดเขตปลอดภัย ในการเดินอากาศโดยรอบสนามบินเพื่อควบคุมสิ่งกีดขวาง ในขณะที่หลักกฎหมายทั่วไปต่างขอมรับ ว่ากรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินเป็นสิทธิขั้นพื้นฐานของเอกชน แต่ขณะเดียวกันเอกชนมีหน้าที่ต้อง เสียสละสิทธิของตนเพื่อประโยชน์สาธารณะ ดังนั้น รัฐจึงไม่ต้องเยียวยาเจ้าของที่ดินโดยรอบสนามบินที่ถูกจำกัดสิทธิเพื่อประโยชน์สาธารณะ ทั้งนี้ ในประเทศสหรัฐอเมริกามีแนวคำพิพากษา

ในคดี McCarran Int'l Airport v. Sisolak ที่ยอมรับว่ากฎที่จำกัดความสูงของสิ่งปลูกสร้างใน ห้วงอากาศเหนือที่ดินของเอกชนที่ตั้งอยู่บริเวณที่เป็นพื้นที่วิกฤตในการบินขึ้นของสนามบิน เท่ากับ เป็นการให้สิทธิแก่เครื่องบินเป็นการถาวรในการบินต่ำกว่าความสูง 500 ฟิตเหนือพื้นดิน และเป็น การก่อให้เกิดการครอบครองทางกายภาพในห้วงอากาศของเจ้าของที่ดิน ทำให้การพัฒนาที่ดินใน ห้วงอากาศของนาย Sisolak ถูกจำกัด รวมทั้งเป็นการพรากสิทธิของนาย Sisolak ในตัวของมันเอง และเพื่อเยี่ยวยาผู้ได้รับผลกระทบสาลได้กำหนดค่าเสียหายให้แก่นาย Sisolak ด้วย ส่วนในสหราช อาณาจักร สาลในคดี Gifford v Dent (1926) WN 336 เห็นว่าสิ่งของที่สร้างขึ้นบนผนังเหนือพื้นดิน และมีขนาด 4 ฟิต 8 นิ้ว (1.4 เมตร) จากผนังเป็นการบุกรุกน่านฟ้าของโจทก์เพราะเป็นการละเมิด สิทธิถาวรในน่านฟ้าบนที่ดิน แต่สำหรับประเทศไทยยังไม่เคยมีคำพิพากษาในประเด็นการเยี่ยวยาผู้มี ส่วนได้เสียที่ใด้รับผลกระทบจากการประกาศเขตปลอดภัยในการเดินอากาศ คงมีแต่พระราชบัญญัติ ว่าด้วยการจัดหาอสังหาริมทรัพย์เพื่อกิจการขนส่งมวลชน พ.ศ. 2540 ที่มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการ เยี่ยวยาผู้มีส่วนใด้เสียซึ่งได้รับผลกระทบจากการถูกพรากกรรมสิทธิ์ในการก่อสร้างรถไฟฟ้าใต้ดิน

ดังนั้น จึงสมควรให้มีการแก้ไขพระราชบัญญัติการเดินอากาศ พ.ศ. 2497 โดยบัญญัติ เพิ่มเติมให้มีมาตรการทางกฎหมายเกี่ยวกับเขตปลอดภัยในการเดินอากาศบริเวณโดยรอบสนามบิน สำหรับการเยี่ยวยาผู้มีส่วนได้เสียซึ่งได้รับผลกระทบจากการถูกพรากกรรมสิทธิ์ โดยยึดตามหลัก กฎหมายที่สามารถปรับใช้กันได้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดหาอสังหาริมทรัพย์เพื่อกิจการ ขนส่งมวลชน พ.ศ. 2540

คำสำคัญ: เขตปลอดภัยในการเดินอากาศ/การจำกัดสิทธิเจ้าของที่ดิน/การเยียวยา

Thesis Title Legal Measure concerning Aerodrome Safety Zone: Study on

Effects and Remedies of Interested Person

Author Theerada Pongpunyayuen

Degree Master of Law

Advisor Dr. Rung Srisomwong

Co-Advisor Lecturer Somchai Piputwat

ABSTRACT

This thesis aims to study the legal measures concerning aerodrome safety zone, the area around the airport and remedies interested person who are affected by being taken ownership. This study compares legal measures and remedies in Thailand, the United States and the United Kingdom.

It is found that Aviation law of various countries acknowledge that the flight of aircraft in air navigable airspace as the public rights. However, the aeroplane must have a flight path for landing and take-off including pattern area that has no obstacle. International Civil Aviation Organization has set the standard for obstacle limitation surfaces surrounding the airport in Appendix 14. Therefore, States Parties undertake to collaborate in securing the highest practicable degree of uniformity in regulating and procedures. Laws of the United States, United Kingdom and Thailand, Air Navigation Act B.E. 2497, confers the power to the executive body to determine the air navigation safety zone surrounding the airport to control obstacle. While common law principles acknowledge that ownership of private property is a fundamental right. On the other hand, the private sector has a duty to sacrifice their rights in the public interest. In the United States there is a leading case, McCarran Int'l Airport v. Sisolak accepted that a country height restriction ordinance effected a "per se" taking of the airspace above private land that is located within the departure

critical area of an airport approach zone and limiting the development of respondent Sisolak's

airspace constitutes a permanent physical occupation of privately owned airspace and to heal the

affected court to determine damages to Mr. Sisolak. In United Kingdom, Gifford v Dent (1926) WN

336 where the judge had taken the view that a sign which was erected on the wall above the ground

floor premises and which projected some 4 feet, 8 inches (e.g. 1.4 meters) from the wall constituted

a trespass over the plaintiffs airspace. Thailand has never been a final judgment on the issue of

remedies interested person who have been affected by a declared field of aviation safety. In

Thailand, it has only Act on Procurement of Immovable Property for Mass Transport Enterprise

B.E. 2540. The Act contains provisions on remedies interested person who are affected by being

taken ownership of the subway construction.

Therefore, it is suggest that the Air Navigation Act 2497 should be amended by adding

legal measure on . The aerodrome safety zone, surrounding the airport to provide a remedy for the

interested person who have been affected by ownership being taken. This is based on legal

principles stated in the Act on Procurement of Immovable Property for Mass Transport Enterprise

B.E. 2540.

Keywords: Aerodrome Safety Zone/Land Ownership's Right Limitation/Remedies

(7)